

holder i § 44 om en ny Skyldsatning; den vil, at alle de Skatter, som hidtil vare blevne paa- budte, og som havde været Grundlaget for de Handeler, som man havde sluttet om Eiendoms- mene, skulde blive uforrykkede, og det var blot de nye Skatter, hvis Række begyndte med den Forordning, hvorved Matriculen blev bebudet. Det var blot disse Skatter, der skulde udredes efter den nye Matricul, hvilket ogsaa er gjen- nemført ved Frdn. af 24de Juni 1840 med Samstemmighed af begge Provindsstændernes Forsamlinger. Naar den høitærede Taler paa- beraaber sig, hvorledes dette Fortrin dog ved paafølgende Anordninger tabte sig, idet den Skattelettelse, som eksisterede i 1802, var ned- sunket saaledes, at man ved Forordningen af 15de April 1818 kun ansatte den til 14 Mk. Rigsbankpenge, ifødetfor at den 1802 var om- trent 3 Rbd. Courant og altsaa havde en ganske anden Størrelse, saa maa herved be- mærkes, at denne Omvæltning, som i høi Grad var til Skade for de privilegerede Hartkorn- eiere, grundede sig i Pengevæsenets Forstyrrelse. De gamle Skatter bleve betalte i en lang Række af Aar i dansk Courant uden Hensyn til Pen- genes nedsinkne Værdi, de bleve altsaa mindre og mindre, og det Gul, ligesom ogsaa de an- dre Guller i Finantserne paa Grund af Stands- ning i andre Indtægter og forøgede Byrder, blev stoppet ved idelige Paalæg, byggede paa den nye Skattebasis, som var givet ved Frd. af 1ste Octbr. 1802, og som i visse Henseen- der gik det frie Hartkorn nærmere, end det ufrie. Det var denne Omvæltning i Pengevæ- senet, som ogsaa har forstyrret saamange an- dre Retsforhold, som herpaa udøvede sin Ind- flydelse. Men den vaklende og usikre Tilstand, som var en Følge af, at Pengevæsenet manglede en fast Basis, og som Enhver, der erkjender Vig- tigheden af sikre Retsforhold, dybt maa beklage, maaatte igjen ophøre. Ved Frd. af 15de Ap. 1818 og endnu mere ved Forordningen af 24de Juni 1840 blev den Forffjel, som skulde være for Fremtiden mellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn, fixeret, og Rettighederne fik saaledes ved Begrændsning en ny Bestyrelse. Naar der tales om, hvorledes det stod i Regjerin- gens Magt at ophæve de gamle Hartkorn- skatter og siden indføre nye, saa er det jo vist,

at dersom Staten kunde komme paa et saa- dant Punkt, at den ikke behøvede Skatter af faste Eiendomme, for at dække sine Udgifter, men kunde gjøre det for Størstedelen ved Told- afgifter og andre indirecte Afgifter, saa vilde der jo Ingen kunne beklage sig over, at han ikke længer havde Fortrin fremfor andre Hart- kornseiere; men dersom Staten vilde ophæve de ældre Skatter, for siden at udfriye nye, som den vilde lægge paa det Hartkorn, der forhen var frit, saa vilde man dog ikke kunne sige Andet, end at det var høist uforfvarligt. Slikt er heller ikke tænkeligt, thi de Skatter, som ere lagte paa Eiendomme, ere den fasteste Støtte for Staten, og det er altid betænkeligt at forøge disse Skatter, og de Skatter, som engang hvile paa Hartkornet, kunne ikke let borttages fra samme, for Statens Tilstand er bleven saaledes, at Skatterne i det Hele kunne lettes, thi den, der har kjøbt en Eiendom og derved har faaet visse Skatter at svare, han har upaatvivlelig ved at kjøbe Eiendommen beregnet disse, han har ikke kjøbt den under anden Forudsætning, han taber altsaa Intet ved at betale disse Skatter, som for ham igrunder ikke ere andet end enhver anden privat Byrde, som hviler paa Eiendommen, og som han har overltaget med Eiendommen i denne Tanke. At Staten skulde befrie ham fra disse Byrder for at kaste dem over paa et andet Sted, var uretfærdigt og ulogt og Noget, man derfor sjelden vil finde Exempler paa, og som allermindst pas- ser sig til vore Forhold. Naar den ærede Taler har meent, at jeg dog er i Principet gaaet den samme Vej, som han, ved at antage, at man ikke burde erklære sig mod den fore- liggende Anordning, naar den blev affat- tet i Overensstemmelse med Regjerings-Udka- stet, saa vil jeg meget gjerne tilstaae, at jeg, ved at gjøre denne Indrømmelse, har givet efter for en vis almindelig Stemning, hvorefter Noget, som i mine Tanker ikke er Ret i og for sig, skulde gjøres gjældende; men, da der dog ved hvert Udtryk er taget nogen- lunde billigt Hensyn til Bedkommendes Veret- tighed, og, da det var det Overligste, som ef- ter Omstændighederne kunde sættes igjennem, finder jeg, at Regjeringen har gjort vel i, at lægge det til Grund, og jeg troer ogsaa,